

Arrest

nr. 176 666 van 20 oktober 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 18 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HERMANS loco advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster diende op 3 augustus 2015 een asielaanvraag in. Op 13 juni 2016 werd verzoekster gehoord voor het Commissariaat-generaal. Op 15 juni 2016 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Somalische nationaliteit te bezitten, en geboren te zijn op 15 mei 1990 in Golaley, Somalië. U verliet Somalië op 15 maart 2015 en reisde naar Roemenië, waar u aankwam op 16 maart 2015. Uw vingerafdrukken werd genomen en u vroeg asiel aan in Roemenië. U werd gehoord en na beoordeling van uw asielaanvraag werd u de subsidiaire bescherming toegekend in 2015.

Nadat u de subsidiaire bescherming werd toegekend in Roemenië, werd u uit het opvangcentrum gezet, waarna u dakloos werd. U kwam in contact met een mensensmokkelaar en gaf uw verblijfsdocumenten voor Roemenië af in ruil voor een reis naar België. U was zwanger en in België kreeg u een miskraam. U vroeg asiel in België aan op 3 augustus 2015.

B. Motivering

Na onderzoek van alle elementen aanwezig in uw administratief dossier, dient te worden vastgesteld dat u niet de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

In overeenstemming met artikel 48/5, § 4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is er geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Volgens het tweede lid van datzelfde artikel kan een land worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of wanneer de asielzoeker anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van nonrefoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.

U verklaart asiel aangevraagd te hebben in Roemenië in 2015 en dat er in kader van uw asielaanvraag een beschermingsstatus toegekend werd (gehoorverslag CGVS, p. 4). Volgens de informatie beschikbaar voor het CGVS, werd u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend op 12 mei 2015 en beschikt in Roemenië over een verblijfsvergunning die geldig is tot 28 mei 2017 en een reisdocument geldig tot 2 juni 2017 (informatie beschikbaar in uw administratief dossier).

Er wordt dan ook vermoed dat u geen belang kan doen gelden om de redenen die u ertoe hebben aangezet om Somalië te verlaten opnieuw te laten onderzoeken door het CGVS, tenzij zou blijken dat de bescherming die door Roemenië wordt verleend heeft opgehouden te bestaan; dat deze bescherming ontoereikend zou zijn; of dat u ten aanzien van Roemenië een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming zou lopen.

In casu heeft u geen elementen aangehaald waaruit blijkt dat u Roemenië verlaten heeft omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. In het kader van uw huidige asielaanvraag beroept u zich op **uw levensomstandigheden in Roemenië**. In het bijzonder verklaart u dat u op straat moest slapen, wat voor u zeer moeilijk was omdat u in die periode zwanger was en omdat u de taal niet kende (gehoorverslag CGVS, p. 4 + p. 7-8).

In deze verschilt uw situatie van persoon die de subsidiaire beschermingsstatus geniet grondig met de situatie van een asielzoeker. Als persoon die de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen, geniet u binnen de EU van een bijzondere bescherming tegen refoulement. Alsook zijn, overeenkomstig de EU wetgeving, aan uw subsidiaire beschermingsstatus een verblijfsrecht en verschillende rechten en voordelen verbonden inzake de toegang tot werkgelegenheid, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratievoorzieningen.

Het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische omstandigheden tussen de verschillende EU-lidstaten doet hieraan geen afbreuk. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze toegang heeft tot huisvesting, werk en andere sociale voorzieningen geldt dit eveneens voor vreemdelingen die een beschermingsstatus verkregen hebben binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen die bescherming genieten rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, houdt in uw hoofde geen vervolging in overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4 van dezelfde wet. U heeft de subsidiaire beschermingsstatus verkregen in Roemenië, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan uw status en waarvan u gebruik kunt maken.

In het licht van bovenstaande vaststellingen kan er bijgevolg vanuit worden gegaan dat uw fundamentele rechten als persoon die de subsidiaire beschermingsstatus geniet verzekerd zijn in Roemenië, dat Roemenië het nonrefoulement beginsel naleeft, evenals dat uw levensomstandigheden er niet als onmenselijk of mensonterend kunnen worden beschouwd zoals bedoeld in artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en Fundamentele Vrijheden.

Het Commissariaat-generaal onderscheidt voor het overige geen concrete elementen waaruit kan blijken dat u verhinderd zou zijn om zich terug naar Roemenië te begeven en zich toegang te verschaffen, rekening houdende met uw geldige Roemeense verblijfstitel, zoals blijkt uit de informatie beschikbaar in uw administratief dossier.

U legt geen documenten neer ter staving van uw asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u in Roemenië de subsidiaire beschermingsstatus heeft, en u bijgevolg niet mag teruggeleid worden naar Somalië.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Zij betoogt: *“De verwerende partij stelt in haar beslissing dat de asielaanvraag van verzoekende partij niet in overweging kan worden genomen omdat zij reeds de subsidiaire beschermingsstatus toegekend kreeg in Roemenië. In de mate waarin er zich contradicties en omissies in het verhaal van de verzoekende partij voordoen zijn deze zeker niet van dien aard om tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van de verzoekende partij te besluiten. (...). Verzoekende partij zou haar vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk hebben gemaakt. Nochtans heeft verzoekende partij heel erg duidelijk gemaakt dat zij in Roemenië volledig aan haar lot werd overgelaten, dat zij als zwangere vrouw op straat terecht kwam. Als alleenstaande, ongeletterde vrouw, die de taal niet sprak en de procedures in het land niet kende, werd zij onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen. Dit alles toont aan dat verzoekende partij weldegelijk reële vrees heeft voor vervolging en/of onmenselijk en vernederende behandeling indien zij terug gestuurd wordt naar Roemenië. Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens schendt de verwerende partij de materiële motiveringplicht. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. Uit het bovenstaande blijkt ten overvloede dat de verwerende partij zeer snel en zeer onzorgvuldig tot deze negatieve beslissing is gekomen.”*

Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/3 en 48/4 en 57/6/3 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 EVRM.

Zij betoogt: *“Verzoekende partij meent dat verzoekende partij ten onrechte toepassing maakt van artikel 48/5, §4, lid 1 om haar asielaanvraag te verwerpen. Zij meent dat haar asielaanvraag dient te worden onderzocht in het licht van artikel 57/6/3 van de Vreemdelingenwet. Artikel 57/6/3 van de Vreemdelingenwet stelt: (...). De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn. Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft. De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte*

en in feite aanvaardbaar zijn. Verzoekende partij is van mening dat verwerende partij in de thans bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden. Het zorgvuldigheidbeginsel legt aan de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op correcte feitenfinding. (RvS januari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr 154.954) dit beginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002,nr. 107. 624)

Verwerende partij heeft geen enkel onderzoek verricht naar de asielmotieven van verzoekende partij en heeft haar aanvraag zondermeer verworpen omdat zij reeds subsidiaire bescherming kreeg in Roemenië. Verzoekende partij meent dat verwerende partij erg snel en onzorgvuldig te werk is gegaan en ten onrechte haar asielmotieven niet heeft onderzocht. Immers, het feit dat verzoekende partij subsidiaire bescherming kreeg in Roemenië betekent hoegenaamd niet dat zij geen belang heeft om een asielaanvraag in België in te dienen en/of dat zij niet in aanmerking zou komen voor de vluchtelingenstatus. In die zin wenst verzoekende partij te verwijzen naar een recent arrest van uw Raad waarin het volgende werd gesteld: (...). In dit arrest dd. 29 april 2016 met nummer 167019 vernietigde Uw Raad de beslissing tot weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag van verzoekende partij – hoewel de verzoekende partij de subsidiaire bescherming had verkregen in Polen– omdat dit verwerende partij niet van haar verplichting ontslaat om de vrees van verzoekende partij en haar asielmotieven ten aanzien van het oorspronkelijke land van herkomst te onderzoeken. Verzoekende partij meent dan ook dat verwerende partij ten onrechte haar asielaanvraag niet in overweging heeft genomen. Verzoekende partij meent dan ook dat verwerende partij een ten gronde onderzoek had moeten voeren naar haar vrees en asielmotieven ten aanzien van Somalië. Zelfs mocht uw Raad van oordeel zijn dat verwerende partij het asielrelaas van verzoekende partij niet had moeten onderzoeken ten aanzien van Somalië – quod certe non, zijn er voldoende bewijzen voorhanden dat verzoekende partij niet terug kan keren naar Roemenië. Verzoekende partij heeft verklaard dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die zij heeft verkregen in Roemenië, omwille van de vernederende levensomstandigheden in Roemenië. Een terugkeer naar Roemenië zou aldus een schending van artikel 3 EVRM inhouden. Tijdens het CGVS-gehoor heeft verzoekende partij uitgebreid verteld over o.m. de slechte levensomstandigheden in Roemenië. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft reeds bevestigd dat in bepaalde gevallen bepaalde socio-economische en humanitaire omstandigheden het niveau van artikel 3 kunnen bereiken. Zo stelt het EHRM in het M.S.S.-arrest: (...). Aldus stelt het EHRM dat bepaalde socio-economische verplichtingen positief recht zijn geworden op grond van EU-wetgeving en de omzetting daarvan in Grieks nationale wetgeving. Het Hof legt een hogere beschermingsstandaard op aan EU-lidstaten omdat zij specifieke verbintenissen zijn aangegaan onder EU-wetgeving t.a.v. een specifieke groep personen, nl. asielzoekers. In casu werd verzoekende partij reeds de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Maar ook zij vormt een kwetsbare groep, en ook voor haar rust er positieve verplichting op Roemenië. Deze verplichtingen staan opgetekend in zowel de Conventie van Genève als de Kwalificatierichtlijn die de kenmerken van ‘internationale bescherming’ omschrijven. Dit zijn die rechten die volgen uit het verkrijgen van een beschermingsstatuut. Zo stelt artikel 21 van de Kwalificatierichtlijn dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement moeten in acht nemen, en bepalen artikelen 24 en 25 dat lidstaten zo snel mogelijk respectievelijk een verblijfstitel en reisdocumenten moeten afleveren aan personen met de vluchtelingenstatus. Maar ‘internationale bescherming’ wordt ook gekenmerkt door het toekennen van bepaalde socio-economische rechten:

a. Gezondheidszorg

Artikel 30 van de Kwalificatierichtlijn stelt dat vluchtelingen toegang tot de gezondheidszorg moeten krijgen: (...).

Hoewel mensen met een beschermingsstatus in Roemenië in theorie recht hebben op gezondheidszorg, blijkt dat zij in de praktijk niet de nodige medische zorgen verkrijgen wegens o.a. een gebrek aan informatie en tolkdiensten. Verzoekende partij was zwanger en kwam op straat terecht. Wegens gebrek aan prenatale zorg, heeft zij dan ook een miskraam gehad.

b. Integratievoorzieningen

Artikel 34 van de Kwalificatierichtlijn voorziet toegang tot integratievoorzieningen: (...).

Verzoekende partij heeft nooit toegang gekregen tot taallessen of professionele opleiding. Bij het verlaten van het opvangcentrum kreeg zij ook geen informatie over mogelijke integratieprogramma's die voor hen beschikbaar waren. Een gebrek aan integratielessen, met o.a. taallessen, heeft ook een negatief effect op andere aspecten van het leven in Roemenië. Zonder deze begeleiding wordt het immers moeilijker om huisvesting te vinden en toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt. Ook op de arbeidsmarkt wordt zij gediscrimineerd: “According to UNHCR, women and the elderly face exclusion from the labour market and access to social services more than men”.

c. Huisvesting

Artikel 32 van de Kwalificatierichtlijn bepaalt dat Roemenië ervoor moet zorgen dat personen met internationale bescherming toegang tot huisvesting hebben. Tijdens de asielprocedure werd verzoekende partij opgevangen in een open opvangcentrum. Eenmaal ze haar verblijfsdocumenten had verkregen, werd haar echter verzocht om het opvangcentrum te verlaten. Ze kreeg geen begeleiding bij het vinden van een nieuwe woning en werd op straat gezet. Het feit dat de betrokkenen zo snel het opvangcentrum moeten verlaten, samen met een gebrek aan financiële ondersteuning voor huisvesting, kunnen uiteraard worden aangeduid als oorzaken van dakloosheid.

d. Sociale voorzieningen

Artikel 29 van de Kwalificatierichtlijn stelt: (...).

Uit de internationale ropporten blijkt eveneens dat mensen die in Roemenië een beschermingsstatus krijgen, daarna volledig aan hun lot worden overgelaten. Het is dan ook duidelijk dat Roemenië zijn verplichtingen zoals voorzien in Kwalificatierichtlijn niet nakomt. Door het gebrekkig optreden van Roemenië was en zal het voor verzoekende partij onmogelijk zijn om haar rechten te laten gelden en te voorzien in haar elementaire levensbehoeften. Zoals blijkt uit het asielrelaas van verzoekende partij, heeft zij altijd op straat moeten overleven, wat haar zo wanhopig maakte dat zij door middel van een mensensmokkelaar Roemenië verlaten heeft. Zoals bepaald in het M.S.S.-arrest is de verwijdering van een vreemdeling naar levensomstandigheden waar hij in de onmogelijkheid is om in elementaire levensbehoeften, zoals huisvesting en medische zorgen, te voorzien strijdig met artikel 3 EVRM. Het feit dat een terugkeer naar Roemenië een schending van artikel 3 EVRM zou betekenen, heeft tot gevolg dat zij zich nog onmogelijk kunnen beroepen op de (gebrekkige) bescherming die hen werd toegekend in Roemenië. Verzoekende partij is bovendien van mening dat verwerende partij niet alleen moet kijken naar wat verzoekende partij reeds heeft meegemaakt, maar ook in welke situatie zij zullen terecht komen bij terugkeer naar Roemenië: (...). Verzoekende partij verkeert in de onmogelijkheid om zich te beroepen op de bescherming die haar in Roemenië werd toegekend. Aldus kan worden vastgesteld dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en ten onrechte geen onderzoek heeft gevoerd naar het vluchtrelaas van verzoekende partij en/of haar daadwerkelijke bescherming – of beter het ontbreken ervan – die verzoekende partij in Roemenië geniet als gevolg van haar subsidiaire beschermingsstatuut. Zij lijkt direct te besluiten dat de aangebrachte elementen de vluchtelingenstatus niet kunnen gronden, ook al verwoordt zij het misschien niet letterlijk zo. Zij doet hetzelfde m.b.t. de nood aan subsidiaire bescherming. Artikel 57/6/3 Vreemdelingenwet werd tevens geschonden doordat verwerende partij klaarblijkelijk geen enkele onderzoek heeft gevoerd naar het feit dat verzoekende partij zich niet (langer) kan beroepen op de bescherming die haar werd toegekend door Roemenië. In die zin werden art. 57/6/3 Vreemdelingenwet, het beginsel van de materiële motiveringsplicht, artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, artikel 3 EVRM en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.”

2.2. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.3.1. In overeenstemming met artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, is er geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Volgens het tweede lid van datzelfde artikel kan een land worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of wanneer de asielzoeker reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.

Uit de verklaringen van verzoekende partij en uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend in Roemenië op 12 mei 2015, dat zij in Roemenië over een verblijfsvergunning beschikt die geldig is tot 28 mei 2017 en over een reisdocument geldig tot 2 juni 2017.

Er kan dan ook worden gesteld dat verzoekende partij geen belang kan doen gelden om de redenen die haar ertoe hebben aangezet om Somalië te verlaten opnieuw te laten onderzoeken door de commissaris-generaal dan wel de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, tenzij zou blijken dat de bescherming die door Roemenië wordt verleend heeft opgehouden te bestaan; dat deze bescherming ontoereikend zou zijn; of dat verzoekende partij ten aanzien van Roemenië een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin dient te koesteren of er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming zou lopen.

2.3.2. In casu heeft verzoekster geen elementen aangehaald waaruit blijkt dat zij Roemenië verlaten heeft omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. In het kader van haar huidige asielaanvraag beroept zij zich op de levensomstandigheden in Roemenië. In het bijzonder verklaart zij dat ze op straat moest slapen, wat voor haar zeer moeilijk was omdat ze in die periode zwanger was en omdat ze de taal niet kende (gehoorverslag CGVS, p. 4 + p. 7-8). Ook in haar verzoekschrift brengt zij geen elementen bij die erop wijzen dat zij ten aanzien van Roemenië een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin dient te koesteren of er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming zou lopen.

Verzoekster voert in het tweede middel de schending aan van de Kwalificatierichtlijn: zij verwijst naar de artikelen in verband met gezondheidszorg, integratievoorzieningen, huisvesting en sociale voorzieningen.

Verzoekster stelt aangaande gezondheidszorg dat zij in Roemenië niet de nodige medische zorgen heeft gekregen tijdens haar zwangerschap waardoor *“zij dan ook een miskraam heeft gehad”*.

Uit het verhoorverslag (CGVS, p. 4) blijkt dat verzoekster verklaarde dat zij door een Belgische arts is behandeld en dat haar kind in België is verwijderd. De Raad stelt vast dat verzoekster niet eens een begin van bewijs bijbrengt met betrekking van haar beweerde zwangerschap. Nochtans stelt zij in België te zijn behandeld wat het bijbrengen van een medisch attest vergemakkelijkt. Haar verklaring over de zwangerschap klemt des te meer nu blijkt dat zij op het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken hierover niets heeft vermeld. Integendeel op de vraag *“hoe is uw gezondheidstoestand?”* antwoordde zij *“goed”*. Voorts stelt verzoekster *“Hoewel mensen met een beschermingsstatus in Roemenië in theorie recht hebben op gezondheidszorg, blijkt dat zij in de praktijk niet de nodige medische zorgen verkrijgen wegens o.a. een gebrek aan informatie en tolkdiensten.”* Deze stelling wordt niet gestaafd.

Verzoekster stelt aangaande integratievoorzieningen dat zij in Roemenië nooit toegang heeft gekregen tot taallessen of professionele opleiding. Zij verwijst naar het UNHCR-rapport *“Access to Employment for Beneficiaries of International Protection in Bulgaria, Poland, Romania and Slovakia”* van 2013. Uit het citaat blijkt dat vrouwen en ouderen moeilijker toegang hebben tot de arbeidsmarkt en sociale voorzieningen. Hetzelfde rapport begint het hoofdstuk Roemenië met de openingszinnen *“Beneficiaries of international protection in Romania have the legal right to equal treatment “under the same conditions as Romanian citizens”. Non-discrimination under the law enables refugees to benefit from the same rights and obligations as Romanian citizens.”* Uit het rapport blijkt ook dat *“Language classes are already offered to beneficiaries of international protection, and are essential for their social integration”*.

Verzoekster stelt aangaande huisvesting dat zij in Roemenië geen begeleiding kreeg bij het vinden van een nieuwe woning en op straat werd gezet. Deze stelling wordt niet gestaafd.

Verzoekster stelt aangaande sociale voorzieningen dat zij in Roemenië volledig aan haar lot werd overgelaten. Zij citeert uit meergenoemd rapport. Het citaat gaat echter over personen die behoren tot een kwetsbare groep. Verzoekster behoort als volwassen alleenstaande vrouw niet tot een kwetsbare groep.

Verzoekster toont geen schending aan van de Kwalificatierichtlijn. Ook de verwijzing naar het MSS-arrest is niet dienstig. De twee middelen zijn ongegrond.

In deze verschilt verzoeksters situatie van persoon die de subsidiaire beschermingsstatus geniet grondig met de situatie van een asielzoeker. Als persoon die de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen, geniet zij binnen de EU van een bijzondere bescherming tegen refoulement. Alsook zijn, overeenkomstig de EU wetgeving, aan de subsidiaire beschermingsstatus een verblijfsrecht en

verschillende rechten en voordelen verbonden inzake de toegang tot werkgelegenheid, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratievoorzieningen.

Het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische omstandigheden tussen de verschillende EU-lidstaten doet hieraan geen afbreuk. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze toegang heeft tot huisvesting, werk en andere sociale voorzieningen geldt dit eveneens voor vreemdelingen die een beschermingsstatus verkregen hebben binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen die bescherming genieten rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, houdt geen vervolging in overeenkomstig artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4 van dezelfde wet. Verzoekster heeft de subsidiaire beschermingsstatus verkregen in Roemenië, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan haar status en waarvan zij gebruik kan maken.

In het licht van bovenstaande vaststellingen kan er bijgevolg vanuit worden gegaan dat de fundamentele rechten als persoon die de subsidiaire beschermingsstatus geniet verzekerd zijn in Roemenië, dat Roemenië het non-refoulement beginsel naleeft, evenals dat de levensomstandigheden er niet als onmenselijk of mensonterend kunnen worden beschouwd zoals bedoeld in artikel 3 van het EVRM.

De Raad ontwaart, net als de commissaris-generaal, voor het overige geen concrete elementen waaruit kan blijken dat verzoekster verhinderd zou zijn om zich terug naar Roemenië te begeven en zich toegang te verschaffen, rekening houdende met de geldige Roemeense verblijfstitel, zoals blijkt uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier.

3. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend zestien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC